

Ko so se namreč dijaki bili v dvorani sešli, da bi delali pismeno skušnjo, odločil se je vsakemu njegov prostor in potem so se jim naznanile naloge. V prvi klopi je sedel majhen, komaj 16 let star mladeneč. Ta naredi najprej lepó sv. križ. Nekateri tovariši ga zavoljo tega po strani gledajo in se mu posmehujejo; ali mladeneč za vse to nič ne mara, nego vzame iz žepa še dve podobici: sv. Jožefa in podobico Device Marije ter ju položi pred sé na klop. To je pri tovariših naredilo še večje začudenje in glasno kihanje.

Ali tudi za to se mladeneč ne briga, nego mirno in skrbno izdeluje svoje naloge. Po pismenej skušnji je bila kimalu ustmena, in potem se je dijakom naznanilo, s kakšnim vspehom, da je kateri obstal. In kaj mislite, kdo je bil prvi? Prvi in to s tako izvrstnim vspehom, da kaj enacega že dolgo ni nobeden dosegel, bil je naš pobožni mladeneč, sin Toulouskega poveljnika, Salignac Fenelon po imenu.

Naj bo tedaj ta pobožni francoski mladeneč v zgled vsem slovenskim učencem, da pri svojem učenju ne pozabijo na Bogá, in se ne zanašajo samo na svojo dobro glavo, nego da prosijo tudi Bogá pomoči in razsvetljenja; „kajti Gospod daje modrost, in iz njegovih ust pride razumnost in spoznanje.“ (Preg. 2, 6.)

J. S—a.

S l o v ó.

„Le enkrat, o mati! naj vas še objámem,
Predno na tuje se služít podám,
Težkó mi živéti bo ondu na sámem,
Vas videl ne bodem — saj rad vas ímám!“

„Težkó je ločiti se, dete prezalo!
Védi, da mamica s tóbo trpi,
Siroti mi vbogej nebó te je dalo,
Skrbeti več zate mogoče mi ní.

Boléhna sem reva, mi moč omagúje;
Hráne, obleke kje tebi dobim?
In ako umrjem, bo tebi še huje,
Siróta, vsáj nékaj ti naj preskrbim:

Póštena je híša, kjer bodo te vzeli,
Slúšaj lepó jih, ne zabi Bogá,
Po máternje bodo za tebe skrbeli,
Oča nebeski naj srečo ti dá!“

In sinček še enkrat se mame oklene,
Mílo razjoka se: „z Bogom!“ in gré —
Ljubezen čez leto ga k materi žene:
A matere ní je — vžé v grobu mu spé.

F. Šetina.